

N:o 55.

Af Herr **A. Bäckström**: *Om förändrad lydelse af 4 § Bevillningsstadgan.*

Då jag sistlidne riksdag vågade fästa uppmärksamheten på den otydlighet, som uti Bevillningsstadgans 4 §, efter mitt förmenande, förekommer, var det med den föreställning att, på de skäl jag anförde, Bevillnings-Utskottet skulle finna sig böra föreslå Riksdagen en tydligare lydelse af denna paragraf, men hvilket Utskottet då icke ansåg nödigt.

De skäl, som Utskottet då anförde för sin tolkning af paragrafen, hafva dock icke i någon mån kunnat öfvertyga mig att berörda paragraf är tydlig nog, för att bevillningsberedningar, taxeringskomitéer, ja till och med med pröfningskomitéer, såsom ock erfarenheten visat, kunna tolka den lika eller draga samma slutsatser deraf. Och detta är ju ej så underligt, då sjelfva Bevillnings-Utskottet säger i sitt utlåtande bland annat: »Det måste nemligen anses i hög grad sakna inre sannolikhet, att författningen skulle ansett de tillsäkerligen ett ganska ringa antal uppgående afsöndringarne från annan fastighet på landet än hemman eller hemmansdel — —.» Har Bevillnings-Utskottet icke kommit längre än *att det måste hafva sannolikhet för sig*, att paragrafen skall så tolkas, huru kan man då vänta, att de komitéer, som skola bestämma taxeringsvärden och bevillningar, kunna draga alla lika slutsats af denna paragraf; ty som man vet bestå dessa komitéer icke endast af jurister utan till största delen af andra personer, hvadan dessa lagar framför andra böra vara tydliga och lätt begripliga, så att ej mer än en tolkning deraf kan uppstå; jag tager mig därför friheten att ånyo framställa frågan till

Riksdagens bepröfvande med åberopande af de motiv jag sistlidne riksdag anført i motion N:o 53. Med erinran derom, att art. II Bevillningsstadgan handlar om fast egendom och 2 § säger tydligen, att *egaren* deraf skall utgöra bevillning därför. Kan en jordafsöndrings innehafvare från ett hemman på landet på *viss tid* anses vara *egare* till denna afsöndringslägenhet, då skall han ock för den beskattas såsom för fastighet, men i annat fall bör den beskattas, som är *egare* och på viss tid upplåtit lägenheten. Den bör vara likgiltigt för staden hvem han får beskattningen af; men för lägenhetsinnehafvaren på viss tid, som enligt Kongl. Förordningen af den 6 Augusti 1864 iklädt sig beskattning till jordegaren, är det icke detsamma, som deraf får en dubbel beskattning icke allenast till staten, utan ock till kommunen i förhållande till fyrktalet efter bevillningen. Det är derföre och då det vill synas, som Bevillnings-Utskottet sistlidne riksdag till en del funnit skäl för att ej fästa afseende vid min framställning deruti, att jag ej då framställt något ändringsförslag, jag nu tager mig friheten hemställa att 4 § Bevillningsstadgan får följande förändrade lydelse:

Vid uppskattning af fast egendom utsättes särskilda värden:

- a) i stad: å tomt, åbyggnad och jordegendom;
- b) på landet: å hvarje hemman och hemmansdel samt derifrån eller annan egendom för alltid afsöndrad lägenhet, äfvensom etc. (lika som förut).

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 27 Januari 1881.

A. Bäckström.
